

Обучителен курс **Излекувай миналото!** Кармични взаимоотношения в светлината на регресионната терапия

“Вашето поле на привличане се проявява спрямо нуждите на вашата дхарма – вашата съдба”

Ричард Ръд

Всичко, което привличаме в живота си, е следствие от напрежението между карма и дхарма, представено чрез предизвикателствата, с които пътят ни среща. Привличаме точно това, което душата ни е пожелала да придобие като опитност, за да реализира своята цялостност и за да извае необходимите за еволюцията и качества. Пътят на карма е всъщност пътят на ученето, което сме предприели да направим и което правим в поредицата свои прераждания. Всяко прераждане е шанс за ново начало, подобно на Феникса, който изгаря, но се възстановява от пепелта си, преминал през пречистващия огън. Това, което отново се ражда, съдържа както есенцията на старото, като нерешени проблеми, така и нов шанс за преодоляване на драмата и идентификацията с нея. Въпреки, че оставаме енергийно свързани с емоционално – менталния модел от своето минало прераждане на подсъзнателно ниво, съзнанието е чисто от идентификация и затова е много по-склонно да прости и преодолее непростимото. Затова работата с минал живот може да освободи по-успешно застоя и да раздвижи това, което някога е заседнало и блокирало. Смисълът на регресията за изследване на взаимоотношенията от минал живот е този – да видим истинската причина за страданието, чието следствие изживяваме сега и да променим отношението към него и случилото се, като си освободим енергията, задържана от жертвения модел.

Когато при смъртта оставяме физическото си тяло, светлинният код на душата отнася записа на преживяното в духовния свят през бинарния код на светлината. Каквото не е пречистено остава, като записи в енергоинформационната структура на светлинната матрица на душата. То ще се прояви следващия живот като емоционални възли и кармични ластиси, които ще се закачат там, където видят подходяща въдичка. Всяка една ситуация / човек/, която представлява интерес за този тип кукичка, ще привлича Азът към себе си, за да има нова възможност душата да се изцели, да развърже възлите, да отсече ластисите и в крайна сметка да се освободи от собствените си проекции.

Прераждаме се дотогава, докато не реализираме своята Дхарма, докато не дадем пълното проявление на душата тук, в света на материята. Да въплътим ценностите на душата тук на Земята, където сме забравили Божествената си същност, където сме наранени, обусловени, гневни, обидени, разочаровани, потиснати, обезнадеждени, не е лесна работа. Хванати в капана на времето, носим всички негови белези и рани, които са се отпечатали в нашата енергоинформационна матрица. Емоциите са енергиите, които формират тази матрица – подобно на записът върху плоча, те образуват коловозите, по които тече енергията. Енергийното тяло е всъщност емоционалното тяло, информацията, която се принтира и отпечатва и се материализира чрез физическото тяло. Всяка една рана, която не е излекувана, е огнище на потенциална инфекция, която може да се активира във всеки един момент. И нашата дарма се грижи за това – привлича към нас ситуации и хора, които да я активират, за да може нерешената карма да бъде трансформирана.

Емоциите имат спектър – от най-ниската вибрация на страхът, до най-високата – пълното доверие и упование, сливането с Божията воля в пълно съгласие и приемане, което е преживяване на вечното Сега без съпротива. Всяко стягане и неприемане поражда следи. Тези следи са подобно на възли, които образуват филтрите на нехармонични трептения и изкривявания в собствената ни перцепция. Когато възприемаме света през тези филтри и

наранявания, генерираме карма, която привлича вибрационно съответстващите и болести и събития – отново с крайна цел – да се случи лечението.

Лечението в този случай, представлява метафорично развързване на енергийния възел, посредством принципа травма – рана – маска/възел. За да се освободим от това да привличаме едни и същи нараняващи хора в живота си , или връзките – ластиси, би помогнало да видим коя е травмата, стояща в огнището на събитията и коя е раната, която прикриваме с подсъзнателните си механизми, за да избягаме от нея и от болката. Това би ни помогнало да излезем от омагьосания кръг на невзетия урок. Осъзнаването на раната, приемането и прощката я лекуват. Също и процесът по раз-идентификация, с фразата : “Освобождавам се от всяка идентификация и привързаност към...”

Историята на взаимоотношенията е историята на нашето сърце, как то се отваря и затваря. Това е кармичната история на забравата – кои сме и откъде идваме. Когато си спомним и преживеем своята чиста, божествена сърцевина и видим и другите в тази светлина, можем да излезем от драмата и да освободим сърцето си. Самото разбиране на факта, че взаимоотношенията са инструмент на карма за преработване на нашите сенки, вече ни дава друга перспектива, през която да осмисляме своите наранявания. Тогава онези, към които таим омраза, гняв или обсебващо привързване, ще можем да възприемем като пощальони на карма и да излезем от позицията на жертва. Когато се случи истинска прошка, негативните и нездравословни емоции губят силата си и човек става господар на изборите си. Както казва Ричард Ръд, “Прощката е свобода.”

Белег за кармични отношения от минал живот е разделението между съзнание и подсъзнание, което можем да видим всеки път, когато искаме да проявим определено поведение спрямо даден човек, а правим съвсем друго. Например, искаме да заявим границите си, а се свиваме и колабираме, или обратно – изпадаме в неконтролиран гняв и пасивно – агресивно поведение, без да предприемем адекватни действия и да отстоим границите си по здравословен начин.

Обсебващата любов, която не ни дава мира, също е белег за кармични отношения. Може да се дължи на непрекъснати обети за вярност, кармичен дълг, неизживени намерения, наричания и вричания, любовни ритуали, магии, робска привързаност, астрални влияния. Когато се види за какво точно става дума, може да се предприемат съответните действия, които да бъдат насочени към раз-идентификация със съответното прераждане. Това може да се случи и с метода за връщане на кармични товари, в края на живота например по следния начин: “От името на моята свободна воля прекъсвам твоите обети за вярност към... Връщам си силата и се освобождавам от всяка идентификация с твоето място и привързаност към...”

Кармичните отношения можем да изследваме през връзките с : родителите, партньорите, децата, приятелите, колегите, общността/ племето, враговете, насилниците, благодетелите и общо взето всички, които усещаме, че ни натискат бутона.

Те могат да бъдат привличащи, но и отблъскващи, силно емоционални /силно да любя и мразя/, но и студени, вцепеняващи, общото е, че активират болкото ни тяло и обикновено са свързани със страдание. Дори да активират силна любов, обикновено тя е страстна, присвояваща, обсебваща, контролираща, доминираща, или жертваща се, нещастна, с чувство за недостатъчност, недостойност . Разпознават се обикновено от дистанция, защото когато сме в тях сме като упоени, в мъгла. Дори да има съзнание, че не е това , което трябва да бъде, нямаме сили да се разкачим и да прекъснем връзката. Самонараняваме се и вървим срещу себе си.

Функцията на кармичните отношения е да напипат блокажа, да го взривят и преобразуват и изцелят в посока на безусловната любов.

В крайна сметка, целта е да стигнем до пробив, за да може потиснатата енергия, блокирана поради неразрешаване в миналото, да намери израз и да потече. Изследването на минал живот в този случай помага, за да осъзнаем модела от дистанция и да прекъснем идентификацията.

Кармичните отношения може да са не само свързани с конкретни души, но и да са функционални и да ни е важна не толкова личността, колкото преживяването. Например, ако

имаме нужда да се научим да отстояваме границите си , ластикът на карма е не толкова прикрепен към конкретна личност, колкото към типаж. Например типажът на насилникът – дори да сменяме партньорите си, те ще отворят към нас все тази своя черта, докато не вземем урока. Тогава лепилото не е толкова към конкретния човек, колкото към функционалната му роля, спрямо която е нужно да коригираме собствената си реакция и поведение. Тогава за да освободим блокажа, е по-важно не толкова да изследваме конкретните отношения с Еди кой си/който е просто пощальонът на карма/, а модела и причината за невзетия урок.

Когато прехвърляме отговорността за начина по който се чувстваме към някой друг, оставяме “коня си в калта” и оставаме пристрастени към драмата и болката. Тогава любовта е низ от проекции, очаквания и разочарования. Какво всъщност проектираме в обекта на любовта не зависи от самия обект, а от това, което носим в себе си, от собствените ни травми и рани, записани в собственото ни минало.

Забранените емоции са като тапа в потока на енергията. Водят до вцепеняване и изолиране на забранената част, отцепване на фрагмент. Това, което лекува е разбирането и позволяването, допускането, приемането, прегръдката и всичко това, което би помогнало на едно наранено дете да се приобщи и да се усмихне отново.

Отношенията са изцяло базирани върху проекции, затова е фундаментално да изчистим своите собствени проекции и филми, които прожектираме върху другите. Посоката е да се научим да виждаме най-доброто у другите, като същевременно сме осъзнати за своите сенчести модели. Същевременно този процес е огледален – постигнем ли това, то и проекциите на другите спрямо нас няма да ни изместват от собствения ни център , нито ще смъкват или обвързват енергията ни по някакъв начин, независимо кой как се държи спрямо нас, независимо от обстоятелствата.

За ролята на Прошката

Най-показателния пример за прошка, е тази на Исус, на кръста, с думите: “Прости им, те не знаят какво вършат”, след като е бит с шипове, окачен с кървящ трънен венец, със забодени в главната тръни, вместо корона. И това се случва с този, който проповядва любовта и изцелява стотици, дава надежда на хиляди, показва принадлежността на човека към небесните и висши светове.

В живота има много несправедливост, с която е трудно да се примирим. Но винаги има по-голяма картина, която показва корените на всички събития и дълбоките причини, които стоят в основата.

Прошката минава първо през етапа на разбирането. Само истинското разбиране и приемане могат да донесат мир със себе си, защото стоят отвъд пределите на ума, който вечно пита “Защо на мен?”, който оценява *несправедливо* е, който обвинява, негодува, търси разплата, или прилепва, обсебва и иска нещо друго или още и още...

Разбирането идва като усещане в долния Дан тиен, където са всички самскари и кармични семена. Да ги предложим на изгарящия огън на прошката, в който да се откажем от нуждата да бъдем прави, значими, оценени, видяни, да се доказваме, да мъстим, да търсим справедливост... този огън , когато бъде нахранен и когато трансмутира кармичното гориво на самскарите, ще отвори тайната на Прошката.

А това е тайната на лечението на нашите кармични възли. Каквото и да се е случило някога с някого, с когото сме идентифицирани, с нашето минало аз, независимо дали от този или от минал живот, или това се е случило с някой от предците ни, или просто с някого от колективното минало на човечеството, фактът на преживяването на прошка, дълбокото изцеление на тази рана, е изцеление за цялото , за етерното тяло на Земята, което се изгражда от преживяванията на нас, хората. Ако успеем да трансмутираме гнева, обвинението, упрека, негодуванието, да приемем това, което е с любов и благодарност, да го превърнем и излъчим като любов и приемане, ние променяме вибрацията, съответно и влизаме в този свят, в който тази вибрация е преобладаваща. Съответно и помагаме на планетата, Гая да повиши собствената си вибрация, в съответствие със закона “каквото горе, това и долу”.

И това е основната функция на колективното съзнание в тези времена на преход.

За прошката, Ричард Ръд, 4-ти ген ключ:

“ Истинската прошка е мълния, която освобождава, позволява ни да видим истината отвъд всяка една форма. Тя е инволуиращата сила, която буквално идва от бъдещето и пътува към миналото. Спусайки се в човешка форма, прошката полага ръката си върху цялото човечество и си проправя път назад във времето, заравяйки се в колективното минало и освобождавайки енергия, която е била в застой от еони. Прощката се движи назад по наследствените кръвни линии на цялото човечество и по този начин премахва генетични блокажи, вдига кармични проклетия навсякъде по пътя си. Когато тези дългове се освободят, хората могат да минат през невероятни трансмутации.

Докато не платите всичките си дългове, особено чрез вашите взаимоотношения, вие не можете да избегате от играта на раждане и прераждане.

Крайната съдба на Прощката е да разкъса връзката между миналото и бъдещето, между черното и бялото, между ин и Ян, за да може да се сложи край на логичната структура на самото време и пространство. Истинската прошка е безмилостна, защото тя връща всичко обратно към неговия източник и защото е сила на чисто унищожение. Истината е, че крайната цел на прошката е да сложи край на самия материален свят. “

Процесът по освобождение може да мине по изследване на кармичните връзки и въпросът: **Какво не е простено? Коя от тези връзки не е научена, какво не е научено, какъв е урокът, скрит зад тези отношения?**

Това, което имаме да учим в тези отношения, е законът на карма. Страданието е силата, която бели лука. С всяка нова обелка сваляме старата кожа и разширяваме границите си и ограниченията си. Работата с подсъзнанието дава конкретен сюжет, с който можем да изследваме архетипа, на който служим. Всеки от нас служи на конкретен архетип, записан в родовата ни система, като следва пътя на героя, в цикъла прераждания.

Поради многобройните сценарии, предварителните въпроси са непредвидими. Основното, което търсим е кармичната канава, върху която се плетат отношенията. В крайна сметка, това, което учим през отношенията са уроците на безусловната любов и там, където тя липсва, търсим раната, травмата, причината за затварянето на сърцето и съответния кармичен урок от това. Изследването на модела от минал живот е с цел да освободим заключената енергия от съответната ситуация, да трансформираме модела на сянката си и да поемем отговорност за собствените си избори. Дълбоката цел на всяко едно свързване е да осветим сенчестите си страни и да излекуваме вътрешните си наранявания и да трансцендираме илюзията си за отделеност и несвързаност, като поемем кормилото на живота си.

Лечението минава през:

1. Възстановяване на връзката със собственото тяло;
 2. Връзката със собствените усещания и мисли и поемането на отговорност за тях;
 3. Възстановяване на връзката с другите и любовта.
-
1. За да оцелее по време на травмата, обикновено човек замразява чувствата и усещанията и се вцепенява/фрагментира. Когато раната и травмата се отворят, целта е да се наблюдават, понасят и приемат неприятните усещания без да се бяга от тях, като им се дава пространство. Може да се ползват техники от енергийната психология, за да се освободят.
 2. Да се наблюдава връзката между усещания и емоции, да се пуснат онези импулси, които някога са били потиснати и блокирани. Да се поеме отговорността за начина по който се чувстваме, / различно от “Ти ми причиняваш това”.
 3. Да се стигне до опрощение и ново свързване със себе си и другите.

Шестте свещени рани

Ние, хората сме многослойни същества. В своето тяло носим паметта на колективното минало, както и клетъчна памет за своите лични преживявания от миналите си инкарнации.

Всички рани са колкото индивидуални, толкова и колективни. На нивото на оцеляването, стоят старите програми на предците от стотици векове, които предават към своите потомци генетичните инструкции как се оцелява. Емоционално -менталните модели, които наследяваме, имат за цел да дадат наготово есенциалния жизнен опит, на който да стъпим, за да еволюираме нататък. Проблемът е, че в историята на човечеството в колективното поле, това са програмите на страха, потисничеството, робството, насилието, страха, гнева. Това, което е заложено да бъде еволюционен механизъм се е превърнало в тинесто блато, което завлича към дъното.

Въпреки преживените многобройни наранявания и травми, основните рани могат да бъдат класифицирани до шест основни. Имаме си от всичко, но с основен лайтмотив, който е водещ в живота ни. Това е тъй наречената от Ричард Ръд свещена рана, която идваме да изцелим и която носим отпреди зачеването си.

“Всеки човек носи аспект от страданието в имате на Цялото и неговата задача е да излекува това страдание в продължение на живота си. Така връща себе си, излекуван обратно в цялото.”

Това е и процес по пречистване на тялото на желанията – астралното тяло. Нечистите желания увреждат тялото и емоциите.

Свещената рана, която носим е обвързана със специфичен модел и история, записани в нашите самскари. Самскарите са призми, филтри, през които възприемаме живота. В този контекст, лечението е като да си измием прозореца, за да видим ясно какво се случва, всъщност. Когато реагираме от подсъзнателно ниво, в противоречие със съзнателните ни ценности, за да разберем стоящите отдолу самскари, е добре да си зададем въпроса: “Каква е първичната незадоволена нужда, която е породила тази емоционална реакция?”

Уважаването на тази нужда е фундаментално за лечението. Съответно в контекста на регресиите, трябва да се запитаме: “Къде и кога тази нужда е била отречена, каква е болката, която стои отдолу, каква е раната, която я е отворила?”

Виждането на конкретиката и прошката имат силата да освободят блокажа и стягането. В символичното поле, осветяването на травмата и прекъсването на идентификацията с нея, води до освобождаване на напрежението и отпускане.

Ричард Ръд уподобява раната на зрънцето пясък в мидата, около което тя излива своя седеф, за да излекува дразненето. Така всъщност се образува бисерът, вътрешната светлина на душата.

Затова, когато изследваме кармичните си предизвикателства, водещи са въпросите: Защо се привличаме от това, какво имаме да обменим с него? Коя е раната, която го привлича и създава?

Класификация на шестте рани по Ричард Ръд

1. **Раната на потискането** – моделът на самотника, драмата е потискане, несигурност в себе си, в другите, отказът от комуникация и свързване. Има основно две прояви – потисната и реактивна. 40 ключ

Потиснат характер – примирен - да не отстояваш себе си, да си несъзнателен, че имаш проблем, че си изключен, замръзнал, вцепенен, изтръпнал, че живееш в живот в компромиси и трябва, в насилие над себе си, несвързаност с естествения си поток, подчинен на чужда воля или на коловозите на живота; не ценят себе си, раздават енергията си там, където не са оценени и няма обмен;

Реактивен – презрителен - арогантност, маскиран гняв, чувство за превъзходство, не допускат никого до себе си, налагат гледната си точка, личната си воля над другите, насилват себе си и другите, водени от ментални амбиции или пристрастяване към работата, нетолерантност, липса на човечност, отричане на чувствата и отказ от свързване, изолация, самота;

Когато някой не може или не иска да се изправи срещу своята собствена емоционална болка, се запечатва и тя го дълбае отвътре – най-честата причина за рак;

Маска – емоционална непривързаност, самодостатъчност, самоизолация, надменност, нямам нужда от никого,

“Когато действията ви са в синхрон с вселената, нужната енергия за тях извира дълбоко от вашето същество. Но когато действията ви не извират от истинския ви източник, а са насилени, вашата енергия се изчерпва.” Ричард Ръд

Лечението е да се синхронизира жизнената сила с естествените ритми на живота. Плавен преход, без напрежение при преминаването от едно в друго. Внимателен избор на какво ще отдадете енергията си. Умението да давате на себе си. Балансът да служи на света и на собствената си наслада по един хармоничен начин, да чувате истинските си нужди и да се вслушвате в тях, увереност, която да даде стабилност; умението да се поставят твърди граници и да се казва не, уважение към собствената енергия и правилното и използване.

2. Раната на обвинителят, отричането.

Потиснат характер – да заравя главата си в пясъка, да не слуша другите гледни точки;

Реактивен – да реагира гневно, да проектира емоционалната си болка към някой друг, да напада и да се чувства нападнат;

Лечение – спонтанност и лекота, поемане на отговорност за собствените си емоции, да следва страстта си, лекота;

17 ген ключ – сянката на мнението, която е проектирана да търси недостатъци и грешки във външния свят, в обществото, в хората, в себе си. Нуждата на ума да се идентифицира с нещо твърдо, поражда фалшиво чувство за сигурност и контрол. Лечението е човек да се довери на авторитета на сърцето си и да спре да се идентифицира с конкретно мнение.

3. Раната на беглецът – срамът – не съм ценен, скрита малоценност, стойността ти е под въпрос, страх, че пак ще развалиш нещо. 25 ген ключ

Отклоняване на вниманието от себе си, от конфликта, изплъзващи се, трудно се посвещават и поемат ангажимент, страх от обвързване, бяга от човека или ситуацията, където се е появила болката, безразборни и развалени връзки, за които се чувства виновен, разочарования; навик да бяга в работата и кариерата от болката на отношенията;

Лечение – да не бяга, а да остане, да се посмее, да разтовари напрежението, присъствайки; доброжелателно надсмиване над себе си, съчетано с пълно себе приемане, осъзнаването, че сърцето е невинно.

4. Раната на отхвърлянето, себеизоставянето, преструването, че всичко е наред; 43 ген ключ – глухотата, неумението да чуем какво се случва вътре в нас. Следствие на вековната програма - не мога да си позволя да ме е грижа как се чувствам, единствено важно е оцеляването и работата. 43 ген ключ

Емоционална вцепененост и дистанциране, за да не се чувства болка, емоциите се замразяват и ума поема контрола, отрязване на другите, отхвърлят другите, преди да ги отхвърлят тях.

Лечение : благост, нежност, щедрост, великодушие, грижа към собствените нужди на първо място; умението да бъдат уязвими открито и да комуникират автентично;

5. Раната на обвинителят, търсещият вината и ролята на Жертвата – навикът човек да се губи в самосъжаление и оплакване, възмущение и негодувание, вътрешна неудовлетвореност, манипулация чрез вина, самообвинения, блокаж на живота поради невъзможност да /си/ прости; самонаказание, наказание;

- кара другите да се чувстват жертви, като ги доминира, омаловажава и ги кара да се чувстват незначителни и виновни;

Лечение - яснота, практичен ум, разбиране, прошка, емпатия; 4 ген ключ

6. Раната на изолирания, визионерът, отшелникът, 63 ген ключ

Потиснат характер – да не проявяват интереси да бъдат надменни, да обезсилват другите чрез интелекта си, да се изолират чрез своята преценка за всичко и всеки; Навик човек да бяга в ума от процесите в отношенията и да не се включва; Незаинтересован, дистанциран и отчужден, обезсилва другите чрез интелекта, изключва се чрез осъждането и коментирането, дори само вътрешно/на всички и всичко; Изглеждат дистанцирани, арогантни, несвързани с чувствата си, ментални. Трябва да помислят, за да отговорят как се чувстват, имат нужда от време, за да могат емоциите да излязат на повърхността. Търпението е ключа – да изчака достатъчно дълго, за да позволят на дълбочината на чувствата да излезе. Когато са заети да анализират другите и техните емоции, те не се включват емоционално. Те могат да анализират емоциите на другите без да се включват емоционално, а само ментално. Затова изглеждат студени и не емоционални. Те самите се чувстват объркани за това, как се чувстват, когато ги питат. Отговарят с ума си, затова може да изглеждат фалшиви.

Лечение – доверие в живота, ролеви модел, търпение, време за да разбере как се чувства; Помага да си признават на другите, че все още не знаят как се чувстват по отношение на въпросната ситуация: “Когато осмисля как се чувствам / когато си давам достатъчно време за да разбера как се чувствам, ще ти кажа какви са моите истински граници.” Чувството на дълбоко доверие, че всичко необходимо идва точно навреме, всяко нещо с времето си, сега е точния момент за това, което е.

Дарът – да се включат на всяко ниво, да бъдат ролеви модел, да имат визията за цялото и да я споделят с другите.

“Вашето доверие към живота помага на другите да се доверят на себе си”.